

Sygn. akt IV P 100/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie Wydział IV Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący : Sędzia SR Beata Grabiszewska

Protokolant: Wiesława Rudzka

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2019 roku w Belchatowie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko A. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w B.

o wynagrodzenie za pracę i ekwiwalent za urlop

1. zasądza od pozwanej A. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w B. na rzecz powoda J. K. kwotę 4.371,00 zł (cztery tysiące trzysta siedemdziesiąt jeden złotych 00/100), tytułem wynagrodzenia za pracę, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a. od kwoty 1.457,00 zł (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt siedem złotych 00/100) od dnia 06 lutego 2017 roku do dnia zapłaty,

b. od kwoty 1.457,00 zł (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt siedem złotych 00/100) od dnia 06 marca 2017 roku do dnia zapłaty,

c. od kwoty 1.457,00 zł (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt siedem złotych 00/100) od dnia 06 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanej A. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w B. na rzecz powoda J. K. kwotę 3.311,65 zł (trzy tysiące trzysta jedenaście złotych sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a. od kwoty 1.967,65 zł (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt pięć groszy) od dnia 01 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty,

b. od kwoty 1.344,00 zł (jeden tysiąc trzysta czterdzieści cztery złote 00/100) od dnia 05 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty;

3. oddala powództwo w pozostałej części;

4. zasądza od pozwanej A. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w B. na rzecz powoda J. K. kwotę 1.350,00 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

5. nakazuje pobrać od pozwanej A. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w B.

na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Belchatowie kwotę 714,00 zł (siedemset czternaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych;

6. wyrokowi w punkcie 1. (pierwszym) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych 00/100).

Sygn. akt IV P 100/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 października 2017 roku, skierowanym przeciwko A. K., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w B., powód J. K. wniósł

o zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia za pracę za miesiące od stycznia do marca 2017 roku w kwocie 4.371,00 zł z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot oraz ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w kwocie 1.967,65 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu J. K. podał, że był pracownikiem pozwanej od lipca 2010 roku. W dniu 31 grudnia 2016 roku rozwiązał umowę za 3-miesięcznym wypowiedzeniem. Pozwana nie zapłaciła mu wynagrodzenia za okres trwania wypowiedzenia, pomimo, że powód wykonywał pracę. Ponadto powód nie wykorzystał 20 dni urlopu za 2016 rok i 7 dni za 2017 rok, za który przysługuje mu ekwiwalent, a którego pozwana także nie wypłaciła.

Nakazem zapłaty z dnia 27 października 2017 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt IV Np 62/17 Sąd Rejonowy w Belchatowie nakazał pozwanej, aby zapłaciła powodowi żądane w pozwie kwoty w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu.

W sprzeciwie z dnia 14 listopada 2017 roku od przedmiotowego nakazu zapłaty pozwana A. K. zaskarżyła nakaz w całości

i wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Jednocześnie wytoczyła powództwo wzajemne, które zostało wyłączone do odrębnego rozpoznania.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana nie uznała żądań powoda w zakresie wypłaty wynagrodzenia i ekwiwalentu za urlop i podnosiła, że powód otrzymał wynagrodzenie za miesiące styczeń i luty 2017 roku. Przyznała, że nie wypłaciła mu wynagrodzenia za marzec 2017 roku z powodu wadliwego wykonania obowiązków przez powoda, nierozliczenia się z zaliczek udzielonych powodowi w 2016 roku oraz z telefonu służbowego. Zdaniem pozwanej powód wykorzystał także urlop za 2016 rok oraz 3 dni urlopu za 2017 roku.

Pismem z dnia 2 kwietnia 2019 roku pełnomocnik powoda rozszerzył żądanie pozwu o kwotę 1.344,00 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za lata 2015-2017 z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pisma. J. K. podnosił, że od marca 2014 roku przysługiwał mu urlop wypoczynkowy w ilości 26 dni, podczas gdy pozwana do końca zatrudnienia naliczała powodowi urlop w liczbie 20 dni.

Pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. K. był został zatrudniony przez pozwaną A. K. od 19 listopada 2009 roku na stanowisku montera meblowego w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracował początkowo na czas określony, a następnie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Wynagrodzenie za pracę zostało określone na kwotę minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w kraju. Powód zajmował się montażem mebli u klientów pozwanej.

(okoliczności bezsporne)

Pozwana wypłacała pracownikom wynagrodzenie za pracę w gotówce, głównie na terenie biura. Pracownicy otrzymywali koperty z pieniędzmi, nie kwitowali ich odbioru własnoręcznym podpisem. Czasami świadkami wypłaty wynagrodzenia poszczególnym pracownikom byli inni pracownicy, w tym M. K. (1). Wypłata wynagrodzenia za pracę miała następować najpóźniej do 5-tego dnia następnego miesiąca za miesiąc poprzedni. Były okresy, kiedy pozwana płaciła wynagrodzenie za pracę z opóźnieniem.

(dowód: zeznania powoda J. K. – k. 105 w zw. k.161. k. 161; zeznania pozwanej A. K. – k. 105-106 w zw. z k. 161, k.161-162; zeznania świadków: Ł. W. – k. 107-108, M. K. (2) – k. 108-109, T. M. – k. 152-153)

Pracownicy pozwanej, w tym powód świadczyli pracę w wymiarze wyższym niż 8 godzin dziennie. Powód najpierw wykonywał pracę na terenie zakładu (np. do godz. 14.00), a następnie wyjeżdżał na montaż mebli do klientów. Montaż ten odbywał się często poza B., w różnych miejscowościach. Wówczas powód oraz towarzyszący mu pracownicy świadczyli pracę 3-4 godziny dłużej w ciągu dniówki. J. K. oraz inni pracownicy odbierali nadgodziny w następnych dniach, nie przychodząc do pracy lub przychodząc później.

(dowód: zeznania powoda J. K. – k. 105 w zw. k.161. k. 161; zeznania świadków: Ł. W. – k. 107-108, M. K. (2) – k. 108-109, T. M. – k. 152-153, A. J. – 159-160)

W dniu 31 grudnia 2016 roku powód J. K. rozwiązał z pozwaną umowę o pracę z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia. Do końca zatrudnienia, tj. do 31 marca 2017 roku świadczył pracę. Pozwana nie wypłaciła mu wynagrodzenia za miesiące styczeń, luty i marzec 2017 roku. A. K. nie była zadowolona z faktu, że powód chce rozwiązać umowę o pracę, wcześniej umowę rozwiązał Ł. W.. Zarzucała powodowi, że źle wykonał pracę. Przyczyną rozwiązania umowy o pracę były problemy z wypłatą świadczeń przez pozwaną.

(dowód: oświadczenie o rozwiązaniu umowy – akta osobowe powoda, część C; zeznania powoda J. K. – k. 105 w zw. k.161. k. 161; zeznania świadków: Ł. W. – k. 107-108, T. M. – k. 152-153, A. J. – 159-160; częściowe zeznania pozwanej A. K. – k. 105-106 w zw. z k. 161, k.161-162)

Wynagrodzenie powoda J. K. wynosiło za miesiące styczeń i luty 2017 roku – po 2.000 zł brutto, 1.459,48 zł netto, a za marzec 2017 roku wraz z ekwiwalentem za urlop w wysokości 666,96 zł brutto stanowiło kwotę 2.666,96 zł brutto, 1.924,20 zł netto.

(dowód: listy płac – k.53-55)

Powód J. K. nie otrzymał także ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. Pracownicy pozwanej nie składali wniosków urlopowych na piśmie. Ewentualne wnioski o urlop pracownicy składali ustnie lub za pomocą sms-ów. Pozwana prowadziła ewidencję czasu pracy w formie elektronicznej. Pracownicy nie mieli wglądu do ewidencji. W ewidencji tej pozwana odnotowała urlopy, co do których nie ma żadnych wniosków. Nie odnotowano odbiorów godzin nadliczbowych, a we wszystkie przepracowane dniówki pozwana wpisała 8 godzin pracy.

(dowód: zeznania powoda J. K. – k. 105 w zw. k.161. k. 161; zeznania świadków: Ł. W. – k. 107-108, M. K. (2) – k. 108-109, T. M. – k. 152-153, częściowe zeznania pozwanej A. K. – k. 105-106 w zw. z k. 161, k.161-162; ewidencja czasu pracy – k. 22-38)

J. K. posiada średnie wykształcenie – najpierw ukończył szkołę zawodową, a następnie technikum. Miało to miejsce przed rozpoczęciem pracy u pozwanej. Zanim powód został zatrudniony przez pozwaną pracował w innym zakładzie w okresie od 30.03.2008 roku do 31.08.2009 roku. Rozpoczynając pracę u pozwanej J. K. przedstawił wszystkie dokumenty, których pozwana żądała.

(dowód: zeznania powoda J. K. – k. 105 w zw. k.161. k. 161; świadectwo pracy – akta osobowe powoda, część A)

Akta osobowe i dokumentację pracowniczą prowadziła dla pozwanej firma zewnętrzna. Wymiar urlopu ustalał księgowy z tej firmy. Przez cały okres zatrudnienia powód miał ustalony urlop w wymiarze 20 dni rocznie. Za 2017 rok ekwiwalent za urlop proporcjonalny został powodowi naliczony na liście płac w kwocie odpowiadającej ekwiwalentowi za 7 dni urlopu.

(dowód: zeznania powoda J. K. – k. 105 w zw. k.161, k.161; zeznania pozwanej A. K. – k. 105-106 w zw. z k. 161, k.161-162; lista płac – k. 55)

J. K. nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego za 2015 rok w wymiarze 6 dni, za 2016 rok w wymiarze 26 dni oraz urlopu proporcjonalnego w 2017 roku w ilości 7 dni. Za niewykorzystany urlop nie otrzymał ekwiwalentu pieniężnego. Ekwiwalent ten przysługuje powodowi w łącznej kwocie 3.714,28 zł brutto.

(dowód: zeznania powoda J. K. – k. 105 w zw. k.161, k.161)

Po rozwiązaniu stosunku pracy powód występował do pozwanej o wypłacenie należnych świadczeń. A. K. wezwała go do zwrotu służbowego telefonu, a w piśmie z dnia 5 czerwca 2017 roku poinformowała, że rozliczenie finansowe za marzec 2017 roku wraz z ekwiwalentem za urlop wypoczynkowy w ilości 4 dni i nie wykorzystanym urlopem wypoczynkowym za rok 2017 nastąpi po zakończeniu prac montażowych przez powoda, zwróceniu służbowego telefonu wraz z bazą klientów i zabranii swoich przedmiotów z magazynu firmy.

Pismem z dnia 26 lipca 2017 roku powód J. K. wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 4.371 zł netto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiące styczeń-marzec 2017 roku oraz ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 2016 rok w wysokości 1.459 zł i za 2017 rok w wysokości 510,64 zł - w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

(dowód: pisma pozwanej z dnia 7.04.2017 roku i 5.06.2017 roku – w aktach osobowych powoda, część C, ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 19-20)

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda J. K. oraz świadków Ł. W., M. K. (2), T. M. i A. J., częściowo na podstawie zeznań pozwanej A. K. a także w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy i zawarte w aktach osobowych powoda.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd wynika, że powód nie otrzymał od pozwanej wynagrodzenia za pracę za okres od stycznia do marca 2017 roku, a także ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Ustalając stan faktyczny przedmiotowej sprawy Sąd uznał za wiarygodne zeznania powoda J. K.. Podobnie sąd ocenił zeznania wymienionych wyżej świadków, z którymi korespondują zeznania powoda. Zeznania świadków są zbieżne, wzajemnie się uzupełniają, a nieznaczne rozbieżności nie wpływają na ich ogólną ocenę.

Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania pozwanej A. K. w tej części, w której podaje, że wypłaciła powodowi wynagrodzenie za miesiące styczeń i luty 2017 roku. Zeznania te pozostają w sprzeczności z zeznaniami powoda w tym zakresie oraz zeznaniami świadków Ł. W., T. M. i A. J., którzy potwierdzają, że powód skarżył się na brak wynagrodzenia w powyższym okresie.

A. K. nie przedstawiła żadnego wiarygodnego dowodu na okoliczność, iż wynagrodzenie za styczeń i luty 2017 roku zostało powodowi wypłacone. Nie świadczy o tym fakt sporządzenia list płac, ani także okoliczność, że nigdy odbiór wynagrodzenia nie był n nich potwierdzany podpisem pracowników. Powód za wcześniejszy okres nie dochodził żadnego wynagrodzenia pomimo, że brak jest jego podpisów kwitujących odbiór wynagrodzenia. Pozwana zaś, jako pracodawca, nie wykazała, że wynagrodzenie za styczeń i luty zostało powodowi wypłacone, za to przyznała, że nie wypłaciła tego wynagrodzenia za marzec. To pracodawca powinien zadbać o to aby, w razie zarzutu braku wypłaty świadczeń na rzecz pracownika, przedstawić wiarygodny dowód w postaci przelewu wynagrodzenia na rachunek

bankowy lub potwierdzonego przez pracownika pokwitowania odbioru tego wynagrodzenia. Na pracodawcy bowiem spoczywa ciężar dowodu w tym zakresie.

W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw, by kwestionować zeznania powoda, bowiem świadkowie potwierdzili, że były opóźnienia w wypłacie wynagrodzeń, że powód mówił o braku wynagrodzenia oraz, że pozwana wstrzymała się z wypłatą świadczeń, bo miała zastrzeżenia do pracy powoda i była niezadowolona z faktu rozwiązania przez niego umowy o pracę.

Podobnie Sąd ocenił zeznania stron w zakresie dotyczącym wykorzystania urlopu przez powoda. Pozwana nie zaoferowała wiarygodnego dowodu na okoliczność, że powód wykorzystał urlop wypoczynkowy za 2016 rok oraz 3 dni urlopu za 2017 rok. Takim dowodem nie są miesięczne karty ewidencji czasu pracy. W kartach tych wprawdzie wykazane są dni urlopu, ale brak jest potwierdzających je wniosków urlopowych, a nadto pomimo, że świadkowie wskazali, iż pracowali w godzinach nadliczbowych i odbierali te godziny, brak takich informacji w kartach ewidencji. Pozwana natomiast twierdziła, że informacje o odbiorach dni wolnych były w ewidencji wykazywane. Tymczasem we wszystkie przepracowane dniówki czas pracy w kartach określono na 8 godzin. Dlatego też ewidencja czasu pracy przedstawiona przez pozwaną nie stanowi wiarygodnego dowodu.

Ponadto z pisma pozwanej z dnia 5.06.2017 roku wynika, że powodowi przysługiwał ekwiwalent za 4 dni urlopu za 2016 rok i za 3 dni urlopu za rok 2017, co wydaje się nielogiczne, gdyż skoro powód nie wykorzystał 4 dni urlopu z 2016 roku, to nie mógł wykorzystać urlopu przysługującego mu w 2017 roku. Urlop proporcjonalny przysługujący powodowi w 2017 roku wynosił bowiem 7 dni.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd pominął zeznania świadka T. Z. oraz dokumenty w postaci faktur i fotografii, gdyż są one nieprzydatne dla rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Powód J. K. wnosił o zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia za pracę za miesiące od stycznia do marca 2017 roku w kwocie 4.371,00 zł z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot oraz ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w kwocie 1.967,65 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty. Następnie pismem z dnia 2 kwietnia 2019 roku rozszerzył żądanie pozwu o kwotę 1.344,00 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za lata 2015-2017 z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pisma.

Zgodnie z treścią art. 80 kp za wykonaną pracę przysługuje wynagrodzenie, które powinno być tak ustalone, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy (art. 78 § 1 kp).

Z materiału dowodowego w sprawie wynika, że powód J. K. w spornym okresie od stycznia do marca 2017 roku świadczył pracę na rzecz pozwanej A. K. i nie otrzymał za pracę przysługującego mu wynagrodzenia. Pozwana nie miała prawa do wstrzymania wypłaty wynagrodzenia na rzecz powoda, w związku z nie zakończeniem wykonania prac montażowych i nie rozliczeniem się pracownika z telefonu komórkowego.

Wysokość miesięcznego wynagrodzenia powoda określona w listach płac stanowiła w poszczególnych miesiącach od stycznia do marca 2017 roku kwotę 1.459,48 zł netto. Powód wnosił o zasądzenie kwoty 1.457,00 zł za każdy miesiąc (łącznie kwoty 4.371,00 zł). Takie też kwoty Sąd zasądził na rzecz powoda, o czym orzekł w punkcie 1. wyroku.

J. K. dochodził w niniejszej sprawie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop w latach 2015-2017.

Prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy przewidziane zostało przez przepis art. 171 §1 kp i stanowi ono wyjątek od prawa wykorzystania urlopu wypoczynkowego w naturze. Wysokość tego

ekwiwalentu określona została w przepisach §§ 18 i 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. Nr 2 poz.14).

Z materiału dowodowego wynika, że w spornym okresie w latach 2015-2017 przysługiwał powodowi urlop wypoczynkowy w wymiarze 26 dni w roku kalendarzowym.

Zgodnie z treścią art. 154 § 1 kp wymiar urlopu wynosi: 20 dni - jeżeli pracownik jest zatrudniony krócej niż 10 lat; 26 dni - jeżeli pracownik jest zatrudniony co najmniej 10 lat. Wymiar urlopu w danym roku kalendarzowym, ustalony na podstawie § 1 i 2, nie może przekroczyć wymiaru określonego w § 1.

Z kolei przepis art. 154¹ kp stanowi, że do okresu zatrudnienia, od którego zależy prawo do urlopu i wymiar urlopu, wlicza się okresy poprzedniego zatrudnienia, bez względu na przerwy w zatrudnieniu oraz sposób ustania stosunku pracy. W przypadku jednoczesnego pozostawania w dwóch lub więcej stosunkach pracy wliczeniu podlega także okres poprzedniego niezakończonego zatrudnienia w części przypadającej przed nawiązaniem drugiego lub kolejnego stosunku pracy.

Do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu, zgodnie z art. 155 kp, wlicza się m. in. z tytułu ukończenia średniej szkoły zawodowej dla absolwentów zasadniczych (równorzędnych) szkół zawodowych - 5 lat.

Powód J. K. ukończył technikum po uprzednim ukończeniu szkoły zawodowej, co skutkuje zaliczeniem 5 lat do okresu, od którego zależy wymiar urlopu. Technikum ukończył jeszcze przed rozpoczęciem pracy u pozwanej. Zanim podjął pracę u pozwanej pozostawał w zatrudnieniu w okresie od 30.03.2008 roku do 31.08.2009 roku, tj. przez okres 1 roku i 5 miesięcy. U pozwanej pracował od 19 listopada 2009 roku. Prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni przysługiwało mu co najmniej od 2015 roku. Z zeznań powoda wynika, że rozpoczynając pracę u pozwanej J. K. przedstawił wszystkie dokumenty, których pozwana żądała.

Z kolei w aktach osobowych powoda brak dokumentów potwierdzających wykształcenie, brak świadectwa ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej, jak i szkoły średniej – technikum. W aktach tych brak również kwestionariusza osobowego.

Kodeks pracy nie wprowadza definicji legalnej podstawowych obowiązków pracodawcy ani nie ustanawia zamkniętego ich katalogu. Katalog obowiązków spoczywających na pracodawcy zawarty w art. 94 kp z całą pewnością nie jest zamkniętym katalogiem jego podstawowych obowiązków, a poza tym nie wszystkie spośród wymienionych w nim obowiązków można traktować jako podstawę. Przepis ten zawiera jedynie przykładowe wyliczenie obowiązków spoczywających na pracodawcy.

Obowiązki pracodawcy określone w przepisach art. 94 kp i następnych określają zasady prowadzenia i przechowywania dokumentacji pracowniczej. Natomiast przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika (Dz.U.2017.894 t.j.), obowiązujące w okresie zatrudnienia powoda u pozwanej, szczegółowo regulowały zasady i zakres prowadzenia dokumentacji pracowniczej przez pracodawcę. Tymczasem akta osobowe powoda nie zawierają wymaganych dokumentów, brak jest w szczególności kwestionariusza osobowego

i dokumentów potwierdzających wykształcenie i kwalifikacje. Akta te zawierają tylko nieliczne z wymaganych dokumentów i prowadzone są w sposób niedbały.

Na pracodawcy ciąży również obowiązek ustalenia uprawnień urlopowych pracowników. Wobec braku w aktach osobowych powoda dokumentów niezbędnych do dokonania takich ustaleń, trudno sobie wyobrazić, na jakiej podstawie pracodawca ustalił uprawnienia urlopowe powoda.

W związku z przysługującym powodowi urlopem w wymiarze 26 dni, przysługuje mu ekwiwalent za 6 dni urlopu za 2015 rok, za 26 dni urlopu za 2016 roku i 7 dni urlopu za 2017 rok.

W myśl powołanych przepisów ekwiwalent za niewykorzystany przez pracownika urlop wypoczynkowy oblicza się:

- 1) dzieląc sumę miesięcznych wynagrodzeń ustalonych na podstawie § 15-17 rozporządzenia przez współczynnik, o którym mowa w § 19, a następnie,
- 2) dzieląc tak otrzymany ekwiwalent za jeden dzień urlopu przez liczbę odpowiadającą dobowej normie czasu pracy obowiązującej pracownika, a następnie,
- 3) mnożąc tak otrzymany ekwiwalent za jedną godzinę urlopu przez liczbę godzin niewykorzystanego przez pracownika urlopu wypoczynkowego.

Z kolei współczynnik służący do ustalenia ekwiwalentu za 1 dzień urlopu, zgodnie z § 19 rozporządzenia, ustala się odrębnie w każdym roku kalendarzowym i stosuje przy obliczaniu ekwiwalentu, do którego pracownik nabył prawo w ciągu tego roku kalendarzowego.

Współczynnik urlopowy wynosił w poszczególnych latach: w 2015 roku – 21, w 2016 roku – 21 oraz w 2017 roku – 20,83. Obliczony według ww. zasad ekwiwalent za urlop przysługujący powodowi stanowi odpowiednio kwoty: za 6 dni urlopu z 2015 roku – 571,68 zł, za 26 dni urlopu przysługującego w 2016 roku – 2.477,28 zł oraz 672,00 zł za 7 dni urlopu z 2017 roku. Łącznie tytułem ekwiwalentu przysługuje powodowi kwota 3.720,96 zł. Tymczasem powód wystąpił o zasądzenie tytułem ekwiwalentu kwoty 3.311,65 zł i taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz powoda, o czym orzekł na podstawie powołanych przepisów w punkcie 2. wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 i 2 k.c.

Oddaleniu podlegało żądanie zasądzenia odsetek od kwot wynagrodzenia przysługujących za poszczególne miesiące od 5-go dnia następnego miesiąca. Z materiału dowodowego wynika, że wynagrodzenie miało być wypłacane do 5-go dnia, zatem odsetki przysługują od dnia następnego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc, wyrażającego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Wysokość kosztów Sąd ustalił na podstawie przepisów § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 300 ze zm.) w zw. z art. 98 kpc Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 714,00 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, na którą składa się opłata od pozwu (384,00 zł) oraz poniesione wydatki (330,00 zł). Na podstawie art. 477² § 1 kpc Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty nie przekraczającej jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.